

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/43417,Majewski-Henryk.html>
20.05.2024, 01:54

Majewski Henryk

Majewski Henryk, ur. 2 XII 1951 w Gdańsku, wykładowca akademicki, polityk, działacz sportowy, zawodnik GKS Wybrzeże (1966–1971), zdobywca Mistrzostwa Polski Politechnik oraz Mistrzostwa Polski Uniwersytetów (1976–1977), absolwent Politechniki Gdańskiej, Wydz. Mechaniczny Technologiczny PG, kierunek metaloznawstwo i obróbka cieplna (1975), oraz UG, Wydz. Matematyki, Fizyki i Chemii, kierunek fizyka teoretyczna (1977), a także poddyplomowych studiów w zakresie Inwestycji Kapitałowych i Projektów Rozwojowych Firmy w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie (1998), pracownik naukowy PG, zatrudniony najpierw na Wydziale Mechanicznym Technologicznym w Zakładzie Metaloznawstwa i Obróbki Ciepłej (1975–1977), a późn. na Wydziale Budowy Maszyn w Zakładzie (obecnie Katedrze) Mechaniki i Wytrzymałości Materiałów (1977–1997), doktorat 1985.

III 1968 jako uczeń Technikum Mechaniczno-Elektrycznego uczestnik demonstracji: pod gdańskim Klubem Studenckim [Żak](#) i we Wrzeszczu (12 i 15 III 1968). W XII 1970 uczestnik demonstracji (14–18 XII). 1976 sygnatariusz protestu środowisk akademickich przeciwko zmianom w konstytucji. VIII 1980 uczestnik strajku w Stoczni Gdańskiej. Członek „S” PG. Współpracownik Ośrodka Pracy Społeczno-Zawodowej przy MKZ Gdańsk. Z Wiesławą Kwiatkowską z ramienia MKZ gromadził materiały nt. Grudnia 1970 na Wybrzeżu, współorganizator wystawy na ten temat, zbierał relacje świadków, wydane w formie książki Grudzień 70 (Paryż 1986).

Po 13 XII 1981 w konspiracji pod pseud. Kuzyn. XII 1981 uczestnik strajku na PG oraz w SG dokumentujący posiedzenia Komitetu Strajkowego. W latach 80. bliski współpracownik Lecha Wałęsy i Bogdana Borusewicza. 1982 potencjalny członek RKK Gdańsk wyznaczony przez B.

Miejsce urodzenia Gdańsk

Data urodzenia 2-12-1951

Hasło wydrukowane w **Tom V**

Borusewicz do pełnienia funkcji na wypadek aresztowania któregoś z członków komisji. Uczestnik, archiwista i dokumentalista protestów w Trójmieście, strajków w stoczniach, na uczelniach wyższych oraz ważnych wydarzeń np. w aresztach, obozach internowania, nagrywający relacje uczestników, zgromadził bazę nr. samochodów funkcjonariuszy SB, mikrofilmował dokumenty, które gromadził przez okres działania legalnej i podziemnej „S”. Z Januszem Ślązakiem prowadził kronikę represjonowanych w regionie gdańskim, a opracowane dokumenty przekazywał do przepisywania na maszynie Eugeniuszowi Partyce, Janinie Wherstein i Marcie Drozdowskiej. Przechowywał taśmę z nagrania wydarzeń grudniowych i relacje oraz zdjęcia z tamtego okresu. [Archiwum](#) ukrywano w tym czasie w mieszkaniach prywatnych m.in. Ewy Ostrowskiej, Wiktorii Karkuszeńskiej, Marii Koman, Jana Szymańskiego, pani Greckiej. Od 13 XII 1981 zaangażował się w podziemną działalność wydawniczą: organizator kolportażu wydawnictw drugiego obiegu, członek ekipy, która wydrukowała pierwsze trzy nr. pisma „Rozwaga i Solidarność” oraz wydawała do czasu jego aresztowania „Gryps” – zajmował się przede wszystkim zbieraniem materiału i odbiorem matryc od E. Partyki i przekazywaniem ich przez Dariusza Pusza i Marię Kucharek do drukarni, która znajdowała się u Janiny Wherstein w Sopocie. Wspierał Oficynę U Majstra – jej offset znajdował się w ciemni fotograficznej H. Majewskiego w Gmachu Żelbetu na PG do czasu jego aresztowania, drukowano tam m.in. „Podziemną Gazetę Politechniki Gdańskiej”, „Tygodnik Mazowsze”, „Solidarność. Pismo Regionu Gdańskiego” i komunikaty TTK i RKK. Prowadził nasłuch radiostacji milicyjnych.

Współpracownik trójmiejskiego Radia „Solidarność”, archiwizował audycje (również z innych miast), które otrzymywał od B. Borusewicza. Na jego prośbę i z racji dostępności do materiałów chemicznych na PG na wypadek wyższej konieczności przygotowywał ładunki wybuchowe, koktajle Mołotowa oraz tzw. śmierdziuchy (kwas masłowy). Uczestnik prac Komisji Charytatywnej przy kościele św. Brygidy na rzecz pomocy aresztowanym, internowanym i ich rodzinom.

12 I 1984 tymczasowo aresztowany – w jego pokoju pracowniczym na PG znaleziono nielegalne wydruki. 11 VII 1984 zwolniony, 30 VII 1984 na mocy amnestii prokuratura umorzyła śledztwo, odsunięty od zajęć ze studentami, bez pracy, a nast. przeniesiony na stanowisko inżynierjno-techniczne (1989 powrócił na etat akademicki), uczestnik akcji bojkotu wyborów 1985 i liczenia biorących udział w głosowaniu, dokumentował trójmiejskie protesty, obsługiwał komputerowy system szyfrowania danych umożliwiający wymianę informacji między podziemnymi regionami „S” a zagranicą. W latach 80. kilkakrotnie zatrzymywany, w tym przed pielgrzymką Jana Pawła II do Polski (10–12 VI 1987).

1 X 1990 jako drugi w Polsce został cywilnym z-cą komendanta wojewódzkiego Policji w Gdańsku, 12 I 1991 – 23 XII 1991 minister spraw wewnętrznych w rządzie Jana Krzysztofa Bieleckiego, do 30 IX 1993 ponownie z-ca komendanta wojewódzkiego Policji w Gdańsku, 1996–2005 członek Unii Wolności. Od 1992 prezes Fundacji „BiP” Gdańsk i dyr., 1992–1997 wiceprezydent GKS Wybrzeże, 1998–2002 i od 2016 prezydent. Wyróżniony odznaką „Zasłużony Działacz Kultury” (2001), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2010) i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (2015).

16 XI 1982 zarejestrowany pod nr. 45523 przez Wydz. V KWMO w Gdańsku do SOR krypt. Kompania prowadzonej 1982– 1989 przez Wydz. V KWMO/WUSW w Gdańsku.

Konrad Knoch

[Gdańsk](#), [Region Gdańsk](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)